

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

IX. ročník
číslo 2/2011

QUE SOY

Prítomnosť' mnohých chorých pútnikov v Lurdoch a dobrovoľníkov,
ktorí ich sprevádzajú, nám pomáha zamyslieť' sa nad materskou
nežnosťou a starostlivosťou, ktorú prejavuje Panna Mária
vo vzťahu k ľudskej bolesti a utrpeniu.

Šírimo za
dobrovoľný príspevok

z posolstva Benedikta XVI. k svetovému dňu chorých

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Bohu musia rásť
zúbky!
strana 3

Zaujalo nás

Zázračná medaila
strana 4

Týka sa nás

Pozvanie ku
kresťanskej
solidárnosti
strana 5

Zamyslenie

Neboj sa! Ja som
Prvý a Posledný a
Živý
strana 6

Utrpenie - cesta k
Bohu
strana 7

Zaujalo nás

Max Kašparů: O čase
a dobrých úmysloch
strana 8

Spoločenstvo

Smiles
Boj s chorobou

Garsónka

strana 9-10

Farská kronika

od 7.12.2010 do 25.1.2011

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatostou
krstu začlenili:

Sára Bobocká

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Jozef Macega, 84 r.

Ivan Grolmus, 51 r.

Ružena Meszárošová, 72 r.

Vladimír Oršula, 64 r.

Ľuboš Jasík, 50 r.

Milan Parila, 60 r.

Ján Baran, 55 r.

CHRÁMOVÝ ZBOR

LAUDATIO

**Vieš spievať? Chceš oslavovať
Boha aj spevom?
Príd' a pridaj sa k nám.**

Info : Fara Partizánske

Liturgický kalendár

2.2. - Obetovanie Pána (Hromnice)

6.2. - 5. Nedela v cezročnom období

13.2. - 6. nedela v cezročnom období

20.2. - 7. nedela v cezročnom období

27.2. - 8. nedela v cezročnom období

Bohu musia rást' zúbky!

Evanjelium 2. nedele v liturgickom roku A (*Jn 1,29-34*) spustilo vo mne vzácny zážitok: „Náhodou“ som natrafil na super pieseň, ba čo viac, na super človeka, a to dva v jednom!

1. Svet sníval, že pride Kráľ a Knieža, čo získa trón.

Ten pocit ho dávno hrial a pomáhal kráčať tmou.

*2. Len niekoľko rôčkov, niekoľko zím,
čo na čele s Kráľom Izraelským,
si zem otcov získa, premôže Rím.*

Ten sen mu bol nádejou.

*3. Tak úžasne málo od Boha chcel,
tak príšerne nízko hľadal svoj
cieľ,
že hoci sa díval, neuviedel
a naďalej kráčal tmou.*

*4. Svet sníva sny prízemné,
chce vládu a víťazstvá.*

*Len málokoťa z Písma vie, že
Boh iný spôsob má.*

*5. On vybral si dievča
Nazaretské,
On vybral si miesto v poli a v tme,
On vybral si plienky, zvieratá dve ...
... A musia mu zúbky rást.*

*6. Až dodnes sa skrýva. Ako už vieš,
len v kráľovstve pravdy vládne aj dnes,
len v kráľovstve lásky môže s Ním jest,
len deti Ho môžu nájsť.*

V dobe Ježiša Krista, na prelome letopočtov, bola Palestína pod nadvládou Rímskej ríše. Malý štátik je okupovaný mamuťou, gigantickou rišou a pre ňu platí dane. Stále nemá samostatnosť, po ktorej celé veky túži. Tak ako človek gniavený niečim ľažkým túži po zmene - aj Židia vkladali nádej do očakávaného mesiáša - ved' aj Písma o ňom predpovedali ako o záchrancovi, osloboditeli, ktorý nastolí nový poriadok. Dlhé

starozákoné časy očakávaný mesiáš mal byť teda niekto, kto to natrie Rimom, vypráši ich, vyslobodí Palestínu spod nadvlády Ríma. Nečudo, že predstavy o mesiášovi boli presne ako v našej piesni: *Knieža, čo získa trón a premôže Rím* - mal to byť politický vojvodca, revolucionár, rebel, ktorý sa konečne postaví Rímu na odpor, jednoducho im to ukáže.

Hodnotenie týchto túžob a predstáv máme v 3. odstavci piesne. (Majú oči a nevidia ...)

Svet sníva sny prízemné, chce vládu a víťazstvá.

Predstavy, plány a túžby majú však háčik: *Boh iný spôsob má!* (Poznáte to aj vy? Zažili ste to už?)

Náš Boh je boh prekvapení. Šokuje. Prevratia naruby. Robí radikálne zmeny. Spôsobuje obraty

o 180 stupňov. Mení osudy. Búra všetko postavené na piesku. Nemenný Boh „robí všetko nové“. Najviac šokoval svet v Ježišovi Kristovi. (5. odstavec) Boh, ktorého sa starozákoný človek bál, bál sa vyslovíť jeho meno, aby nezomrel, Mojžiš sa triasol bázňou o svoj život, keď videl ker, ktorý horel a nezháral - tento Boh je závislý od prsníka Matky Márie a musia mu zúbky rást. 33 rok prežil v ľudskom tele - stal sa jedným z nás, stal sa Bohom, ktorý je s človekom. (Emanuel)

Namiesto paláca maštaľ, namiesto stráži somár a vôl - takýto chudák nás ma zachrániť?

Boh iný spôsob má!

Jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta. Boh prekvapení je Baránok, ktorý sníma hriechy sveta. Nevytrieska rímskeho okupanta, ale diabla, ktorý ovláda, okupuje a zotročuje ľudské srdcia. Je kráľom, ktorý vládne láskou. Náš kráľ sa zohýna k ufúlaným, upoteným, smradlavým chlapským nohám, aby ich umyl ako otrok. To sú tie šoky, to sú prekvapenia! Spomínané evanjelium v 32. verši potvrdzuje našu úvahu: Duch zostupuje ako holubica, ktorá je bojazlivá a ľahko odletí. Nie ako jastrab, ktorý sa vrhá na korist. Boh nie je lovec, ale Otec.

© Michal Lajcha, 2011, kaplán

Zázračná medaila

Nedávno som si prečítala, aké skúsenosti mala Matka Tereza so zázračnou medailou, keď chcela otvoriť nové domy pre svoje sestry a pritom sa jej do cesty postavili prekážky. Riešila ich odovzdaním sa Nepoškvrnenej Panne Márii a položením zázračnej medaily na to miesto.

Na myseľ mi prišla jedna moja skúsenosť, ktorá sa udiala pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Bývala som vtedy v Paríži. V lete ma navštívila jedna priateľka z Chorvátska. Prechádzali sme cez mesto a zastavili sa pri známom kostole Zázračnej medaily v ulici Rue du Bac, kde sa Panna Mária zjavila sv. Kataríne Labouré. Moja priateľka si veľmi chcela kúpiť medailu, ale obchod s devocionálmi bol zatvorený, lebo bola nedeľa. Mohli sme vhodiť kovovú dvojfrankovku a potom by sa nám vo výklade objavila medaila, ale my sme mali len jeden frank. Ja som jej povedala, že doma mám mnoho takých medailí a že jej dám. No ona veľmi chcela medailu práve z tohto miesta.

Šli sme domov bez medaily. Moja priateľka bola preto smutná. Na ceste domov, viesli sme sa v metre, prišla k nám

nejaká žena. S úsmevom vystrela ruku žiadajúc peniaze. Bola však oblečená. V ničom sa nepodobala tým, ktoré si prosili podporu a často sa môžu objaviť v metre. Keď prišla k nám, dala som jej ten frank, ktorý nám nestačil na kúpenie medailóniku. Milo podľakovala a dala si ju do vrecka. Išla ďalej prosiac, no prv ako sa metro zastavilo na nasledujúcej zástavke, kde sme sa chystali vystúpiť, obrátila sa k nám a povedala: „Niečo pre vás mám.“ Vybrala z vrecka malú zázračnú medailu a dala mi ju. Moja priateľka i ja sme sa významne pozreli a jej zaďakovali. Nemohli sme k sebe prísť od prekvapenia. Pýtali sme sa: „Čo to znamená?“ Toto nemohla byť len náhoda. Skutočne, u Boha neexistuje náhoda.

Aj dnes po dvadsiatich piatich rokoch často rozmyšľam o tejto udalosti, a o mnohých podobných príhodách v mojom živote a viem, že nám Nepoškvrnená pomáha. „Hľadať a nachádzať Boha vo všetkom“, ako hovorí sv. Ignáci z Loyoly.

Z chorvátskeho originálu preložila reholná sestra Sapientia

Modlitba k Panne Márii zázračnej medaily

Panna Mária zázračnej medaily, ty si sa zjavila sv. Kataríne ako sprostredkovateľka milostí. Vypočuj teda moju naliehavú prosbu. Do tvojich materinských rúk vkladám všetky svoje úmysly, duchovné a hmotné záujmy. Osmelujem sa zveriť tvojej materinskej dobrote aj túto moju zvláštnu žiadosť. Dobrá matka, prednes ju, pokorne prosím, svojmu Božskému synovi. Ak sa neprotiví jeho vôli a slúži mi k duchovnému dobru, vypros mi ju.

Pozdvihni teda, mocná Panna, svoje prosiace ruky najprv k Pánovi, potom ich vystri ku mne a zošli na mňa lúče svojich milostí, aby sa pri ich teple a svetle moja duša očistila, aby nelipila na pozemských veciach a kráčala za tebou až do dňa, keď sa stretneme v nebeskej sláve... Amen.

Pozvanie ku krest'anskej solidárnosti

Každý človek túži po šťastí. Takáto túžba je všetepená do sŕdc všetkých nás. Jednoducho, čokoľvek robíme, robíme to preto, aby sme dosiahli určité dobro, ktoré nás obšťastní. Taktô rozmyšľa každý z nás. Žiaľ, sme svedkami, že to nie je vždy tak. Vidíme, že na tomto svete je i zlo, i problémy, a že každý ľudský život neprebieha vždy dobre.

Sú ľudia, ktorí sú navštívení nejakou nešťastnou náhodou, napr. biedou, duševnou chudobou, vojnovými nepríjemnosťami, smrťou svojich najdrahších z kruhu rodiny a priateľov. Toto všetko nám hovorí o prítomnosti zla v tomto ohraničenom a pominuteľnom svete. Tohto všetkého sme si v priebehu celého života vedomí, ale pochopíme to len vtedy, keď sa nám samým niečo také prihodí. Až vtedy, keď zažijeme nejakú bolest, môžeme pochopiť toho, kto sa nachádza v takomto stave.

Avšak, to nás nesmie znechutiť. Vlastne v takýchto chvíľach si máme spomenúť na ukrižovaného Ježiša, jeho utrpenie a smrť na kríži. Pohľad na Ježiša, ktorý je rozpätý na kríži, pozdvihne každého veriaceho na nohy a odozene každé zúfalstvo. Je pravda, že tým sa nemení samotná tragická situácia, ale je tiež skutočnosť, že sa aspoň mení zážitok situácie. A to je veľmi dôležité.

Hlavne, keď si predstavíme, že Ježiš zostúpil z nebies, skrže Ducha Svätého vzal si telo z Panny Márie a stal sa človekom, bol za nás ukrižovaný, umučený a pochovaný, na tretí deň vstal zmŕtvych a to všetko pre nás a

pre našu spásu. Nemôžeme viac byť príliš smutní, lebo máme útechu v Bohu. Vtedy nás nijaké nešťastie nemôže vyvieť z rovnováhy i keby bolo akokoľvek veľké v ľudských očiach.

Potom, keď sme takúto ťažkosť pomocou Božej milosti prekonali, budeme schopní i druhým pomôcť, aby sa aj oni takto dostali z ťažostí. Lebo je porekadlo: čo ďa nezlamí, to posilňuje. Dokonca, vlastné takéto nešťastné udalosti nás môžu podniesť, aby sme sami seba lepšie poznali a boli viac ľuďmi. Tak aj mnohí svätci, keď

prežili nejakú takú udalosť, ktorá úplne zmenila ich život, stali sa vzormi veľkých ľudí, akých dnes poznáme.

Preto netreba príliš žaliať, keď sa nám prihodí nejaké aj ťažšie nešťastie. Vlastne ono môže byť

prostriedkom pôsobenia Božej milosti, spôsob, akým Boh z nás chce urobiť lepších ľudí. Keď sa nám stane taká nejaká nepríjemnosť, nešťastie, nesmieme zúfať a každého viniť z toho, čo sa nám stalo, ale radšej chceme vidieť, čo nám Boh cez túto udalosť chce ukázať a v čom nás poučiť. Ak budeme takto postupovať, bude nám nielen ľahšie, ale i sami budeme pripravení a schopní pomáhať aj druhým.

Vlastne majme vždy na pamäti, že Boh nás nekonečne miluje, chce len naše dobro, dokonca to najlepšie, a On aj krivou líniou píše rovno.

Z chorvátskeho originálu preložila
rehoľná sestra Sapientia

TÝKA SA NÁS

Neboj sa!

Ja som Prvý a Posledný a Živý

Ked' som ho uvidel, padol som mu k nohám ako mŕtvy. On položil na mňa svoju pravicu a povedal: „Neboj sa! Ja som Prvý a Posledný a Živý. Bol som mŕtvy a hľa, žijem na veky vekov a mám kľúče od smrti a podsvetia.“ (Zvl,17-18).

Osobné stretnutie so všemohúcim Bohom a Sudcom čaká každého z nás. Nevieme kedy, či v tomto roku, roku budúcom ..., ale vieme, že smrť neobíde ani jedného. Prichádza tajomne, v pomalej, vleklej chorobe, alebo udrie nečakane v jadre života, v plnom n a s a d e n í p r i p r á c i , povinnostiah, bez rozdielu odzítých rokov.

Dalo sa počuť, že žijeme ako bez Boha, že stúpa číslo podlostí a - zžili sme sa s tým. Možno sa pridávame k davu zalamujúcich rukami s kývaním hlavy zľava doprava, že TOTO NIE JE DOBRÉ! Adošť.

Netreba hľadať pomocou zámena On, Ona ... Oni. Je dobré hľadať chybu v sebe, ako rodič, syn, dcéra, apod. Odvrátenie sa od Boha, nepoznanie Boha, nepotrebnosť Boha v rodine - to nás robí zlými. Akým som svedkom, že Boh je živý, milujúci, ked' o tom neviem nadviazať rozhovor tam, kde práve som, ked' možno sám, sama skízam do povrchnosti voči Bohu, náboženským povinnostiam? Akú lásku to prejavujú napr. rodičia, ked' sa bežne hádajú pred deťmi? Ježiš nás učí láske, ktorá buduje, nie o ruinách.

Ked' zakotvím po 1. sv. prijímaní, birmovke, (dieťa či mladý človek) v pohodlnosti vo vzťahu voči nášmu Pánovi a

navyše rodičia sú na tom podobne, upokojím sa člapkaním v plytkých vodách, čo nie je namáhavé a ľahučko sa učím svetským praktikám - malému zlu, ktoré pritahuje väčšie. Môj duch a prijaté sviatosti sa rozvíjajú v danej úrovni. Udušam ich v sebe. Dovolím potápať lod' svojho života.

Kam utečiem pred svojimi hriechmi, kam sa skryjem? Možno nenachádzate východisko mnohí, mladí, starší a cítite, že Vám nie je dobre, hoci máte „všetko“. V takomto tele sa nedá vidieť Boh, cítiť Jeho LÁSKU, počuť Jeho šepot: MILUJEM ŤA, SI MOJE DIEŤA ... Dnes už aj ja viem s istotou, že chvíle uzdravenia nájdem vo chvíľach s Ježišom. Iba v Bohu nájdem ďalšie riešenie. Záležalo iba na mne, či sa chcem zastaviť, či chcem plakať v lútosti, obnoviť sa, premýšľať nad Svätým písmom, naprávať ... Vrátiť sa k Ježišovi, to je to „vplávanie do hlbších vôd“, ktoré

nie je bez námahy. To je tá krásna chvíľa OBRÁTENIA, v ktorej sa dá „započuť“ Ježiša a „vychutnať si“ v srdeci, v mysli, že neprišiel pre spravodlivých, ale pre HRIEŠNIKOV! Vždy mi Ježiš podá ruku pri čítaní Sv. písma, stala som sa učňom žitia Jeho Slova, nadobúdam slobodu Ducha v žití sviatostí, v nádeji Božieho dieťaťa. Hoci až v strednom veku.

Nechcem si nechať pre seba slová pátra Eliasa Vellu: - Ešte vždy je čas návratu márnotratného syna, dcéry do Ottcovho domu. Je čas prestať plávať v otrávených vodách...

spracovala Viera

Utrpenie - cesta k Bohu

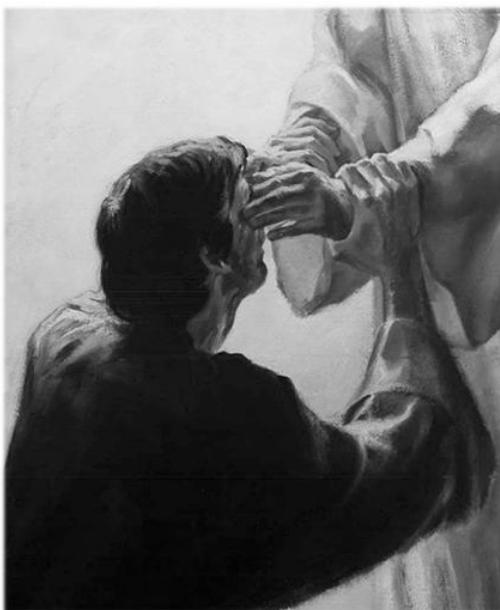
Ľudský život je hľadaním. Dennodenne niečo hľadáme, po niečom túžime ... Ale koho vlastne hľadáme? Myslím, že každý z nás túži po niekom, kto ho pochopí, poteší, kto bude pri ňom, keď to bude najviac potrebovať. A som presvedčená, že tým niekým je určite v prvom rade Boh.

Možno si teraz poviete, ale veď Boh ma opustil. Áno, niekedy sa nám zdá, že Boh na nás zabudol, každý prezívá ľahké chvíle a určite každý z nás by si našiel dosť dobrý dôvod, prečo byť teraz smutný. Nechcem povedať, že je nesprávne cítiť bolest. Boh od nás nežiada, aby sme sa smiali, keď cítimy bolest a je nám do plácu. Veď aj Panna Mária, keď stála pod krížom, trpela. Keby necítime bolest, boli by sme ľudia bez srdca, nevedeli by sme tak precítiť utrpenie toho, kto pláče vedľa nás a darovať mu lásku. A to určite Boh nechce.

Dan B. Allender vo svojej knihe Cesta uzdravení napísal: „Boh sa nejavuje iba v dobrých a príjemných chvíľach, ale v každom okamihu, ktorý premieňa našu dušu, ktorý upevňuje našu cestu alebo naopak ju mení.“ A tak nie je dôležité, aby všetko išlo podľa našich predstáv, ale aby to, čo sa stane, zanechalo v nás nezmazateľné Božie stopy.

Ked' nás stretnú trápenia, často sa

pýtame Boha „prečo“? Je to pre nás ľudí typické - chceme poznať dôvody. Ale zabúdame, že Boha nemožno vždy pochopiť. Žiadame od Boha odpoveď, ale On mlčí. Možno preto, že chce, aby sme Mu dôverovali, aby sme verili, že všetko, čo nám vezme, nám tisícásobne vráti. Ked' človek stratí všetko, prichádza iné všetko, ktoré človek nájde a ktoré je neoceniteľne vzácnejšie.

A tak nás Boh vyzýva, aby sme Mu nechali prvé miesto v našich životoch, ale netlačí sa do našich sŕdc proti našej vôle, On čaká a prihovára sa tým najjemnejším hlasom a či ho budeme počuť, záleží na nás.

Hoci často sa môžeme cítiť Bohom opustení, zranení, vzdialení od Noho, ale myslím, že napriek tomu máme zostať verní. Možno

nepocítimo hned' blízkosť Boha, ale dôverujme Mu, že niekedy to príde. Raz mi jeden kňaz povedal, že viera nie je o tom, aby som vždy cítila blaženosť zo stretnutia s Bohom, blažené chvíle sú darom. A tak dnes prichádzajme k Bohu takí, akí sme, netrápme sa, že nepocítimo úžas nad Božou prítomnosťou, ale buďme trpežliví a ak On uzná, že je to dobré, daruje nám blažené chvíle s Ním.

M. R.

ZAMÝSLENIE

Max Kašparů: O čase a dobrých úmysloch

(prevzaté z Katolíckeho týždenníka č. 01, roč. XXII,
s láskavým dovolením autora)

Vždy je vhodný čas na realizáciu dobrých úmyslov. Pán Max Kašparů sa zamýšľa nad našimi predsavzatiami pri priležitosti začiatku nového roka.

Čas je zaujímavá veličina. Profesionálne sa mu venujú iba fyzici a hodinári. Vodiči verejných dopravných prostriedkov ho rešpektujú, ale mŕtвym je úplne ľahostajný. Milenci ho chcú predĺžiť, väzni a pacienti u zubára naopak skrátiť. Nudiaci sa ho chcú vyplniť, nestíhajúci zastaviť, trpiaci vinou vymazať. Chlapci v puberte sa chovajú, ako by sa na nich dávno prejavil zub času, zatiaľ čo starí si myslia, že čas je bezzubý a obliekajú sa ako mladíci.

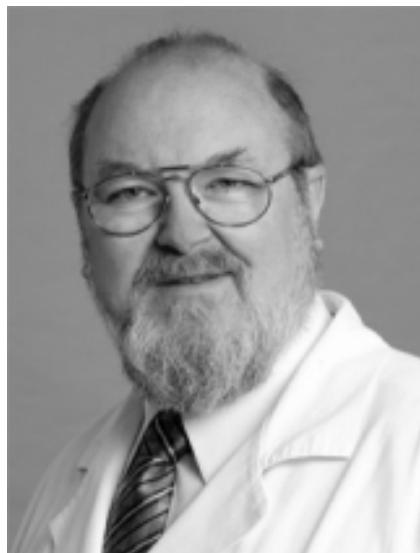
Pre mná osobne je čas svojím spôsobom lekár aj šarlatán, darca aj lípežník, kamarát aj súper. Ale predovšetkým je to dar, ktorý dostávame už pri narodení, ale nemôžeme si ho rozbalíť. Nemôžeme dopredu vidieť ani jeho kvantitu, ani kvalitu. Okrem toho je čas relatívny. Ak sedia dvaja zamilovaní v parku na lavičke, stáva sa hodina minútou, ak sedia v mravenisku, je minúta hodinou. Jeho vlastnosťou je, že plynne. Má to v popise práce. Jeho tok si uvedomíme skoro pravidelne vždy 1. januára, keď tíško oznamujeme, že je nám o rok viac. Tento dátum je zvláštny okrem iného aj tým, že si v ňom ľudia dávajú predsavzatia. Od neho sa totiž dobre počíta, za akú krátku dobu sme s predsavzatím skončili. Predtým ale odporúčam urobiť revíziu starého roka a zo zistených negatív si vziať pre predsavzatia námety.

V predsavzatiach sa buď s niečím končí, alebo s niečím začína. Predovšetkým vyznávači nikotínu a majitelia nadváhy sú

štatisticky najpočetnejší. Je zaujímavé, že podobné predsavzatia si nedávajú alkoholici. Ale u nich to má logiku. Na rozdiel od fajčiarov, paradoxne - čím viac niekto pije, tým menej si je vedomý, že by s tým mal prestať. Ešte som sa ale nestrelol s predsavzatím v oblasti medziľudských vzťahov, alebo v oblasti duchovného života. Že by sa 1. januára taká nevernica rozhodla, že už bude verná, že nedbalý otec už bude otcom starostlivým, že svokra, ktorá sa mladým plietla do života s tým skončuje. A čo tak začať chodiť do kostola načas, miesto jednorocnej formálnej spovede chodiť trikrát a poctivo, miesto prihlúplych televíznych seriálov si večer otvoríť Sväté písмо ...?

Máme teda v tomto čase o čom premýšľať.

pripravil Ing. Andrej Bezák

Doc. ThDr. MUDr. RNDr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D.
teológ, psychiater, spisovateľ, diakon rehole premonštrátov

Boj s chorobou

Pred šiestimi rokmi som ochorela na zápal obličiek. Bolo to iné ako chrípka a mala som veľký strach. Chcela som byť silná, keď som videla moju maminu uplakanú, ale keď som išla do nemocnice, bolo mi veľmi smutno. Injekcie, infúzie, stále ležať a bez rodičov. Nevedela som sa dočkať, kedy pôjdem už domov. Po niekoľkých dňoch, keď mi doktor povedal, že dnes je ten deň, keď mám ísť domov, som sa tak veľmi tešila, že som sa nevedela dočkať maminky. A to vám hovorím vázne - moja mama si po mňa neprišla. Plakala som, utešovali ma všetci, sestričky, sanitárky. Ukecali ma, že za chvíľu príde. Ale ona nechodila a nechodila - preniklo ma, že pre mňa nepríde - Viete ako som sa bála? Prosila som Boha, aby urobil zázrak, aby sa moja mama objavila. Išla som do izby, bol tam taký malý chlapec, spýtal sa, prečo pläčem. „Neprišla pre mňa mama.“ „Ani pre mňa neprišla a nepläčem“ hm ... „Ale mne tak chýbajú,“ začala som prosiť Ježiška, aby čo najrýchlejšie mama prišla. Vedela som, že On mi pomôže. Vtom som zdvihla hlavu a moja maminka stála usmiata predo mnou. Ešte viac som sa rozplakala, ale teraz to neboli slzy smútka, ale radosti a šťastia. ☺ Tak som si ju vybozkávala, vystískala. Maminka sa tak ponáhľala, že mi zabudla priniesť čízmy - mne to vôbec nevadilo. Pôjdem domov aj v papučkách, len nech už som so svojimi! Všetkým som utekala oznámiť, že moja

mamina si po mňa prišla. Doktorke, sestričkám, deťom, všetci sa smiali ☺. Keď som prišla domov, sadla som si, aké to je úžasné žiť v rodine - s maminkou a ocinom, tam, kde vás ľubia ♥. Každý deň ďakujem Pánu Bohu za moju rodinku. Ďakujem Bohu, že aj keď mi je smutno a

ilustračné foto

som ďaleko od rodiny, ON je so mnou! Ďakujem rodičom, že ma priviedli ku krstu, že som Božím dieťaťom. ☺

Kristínka, 10 r.

SMILES ☺

Garsónka

Priateľka mi spomínala, že rozmýšľa nad kúpou garsónky. Má po štyridsiatke a žije s rodičmi, ale má v sebe (čo je krásne ☺) potrebu pomáhať svojim rodičom. Vyjadrila obavu, ako to rodičia príjmu, keď im oznamí, že sa chce od nich odstáhovať. Mala vnútorný boj - bolo to veľmi silné, pretože rodičia sú starší, už aj chorlavejší a cíti potrebu sa o nich postarať, ale zároveň si uvedomuje, že má v sebe potrebu byť sama sebou. Keď som ju videla, aká chodí smutná, čoraz častejšie som na ňu myslela v modlitbách. Odovzdávala som ju do modlitieb s tým, nech sa stane Jeho vôľa! Garsónku kúpila! Rozhodla sa, že doma nikomu nič nepovie. Bolo pred Vianocami a nebude predsa vyvolávať doma zbytočné napätie, v tom mala podporu vo svojej kolegyni. Všetci si potrpíme na svoje tajomstvá, ale v rodine je najlepšie nechať ich pred dverami! Denno-denne sa tváriť pred najbližšími, že sa nič nedeje, keď vám v hlave víta toľko vecí - ako prerobiť garsónku, ako to povedať, aby som nikoho nezranila a ako ďalej? Garsónka bola kúpená a to bolo všetko, nemala silu ju ešte aj potajomky prerábať. Klúče dala pre istotu kolegyni, ak by sa niečo udialo v byte, ktorá „náhodou“ bývala v tom istom vchode. Tak v takejto rézii to môže mať iba náš Boh! A viac do mesta do garsónky nechodila. Počas Vianoc sa rozhodla označiť túto „novinku“ rodičom, že to povie prvej mamine a hned, ako sa vráti z práce, dlhšie to už tajiť nedokáže. Odrazu jej zazvonil

mobil. „MAMINA, aká náhoda ☺ práve som na Teba myslela.“ Mamina jej počas „obyčajného“ rozhovoru povedala, že vie o tom už niekoľko mesiacov, že má kúpenú garsónku, len čakala na ňu, kedy im to povie sama. Tí naši rodičia sú úžasní! Cestou z práce sa jej išlo akosi ľahšie, spokojnejšie, ako predošlé mesiace. Rodičia to prijali! Vďaka Ti, Bože!!!

Vianoce - čas, kedy sme k sebe milší, chceme sa prekvapovať a to ešte Vierka netušila, aké prekvapko ju čaká ☺. Sestra jej zavolala, či by sa s ňou nešla pozrieť na tú „utajovanú“ garsónku. Pravdaže áno. Keď Vierka otvorila dvere, v nemom úzase stála pred dverami svojho bytu. Jej „tajná“ garsónka bola prerobená!!! V kúpeľni bola zavesená veľká žltá osuška, kde bolo napísané: „pre Teba, sestrička“ Bol to pre ňu šok! Jej úžasná sestra s rodinkou chodievali potajomky do jej garsónky a prerábali jej ju. „To je nás darček pre teba.“ Všetci si vieme predstaviť radosť, akú Vierka prežívala. Po toľkých mesiacoch trápenia prišlo ovocie. Boh vypočul naše prosby a zároveň zahojil veľa zranení! Zaujal ma tento príbeh mojej priateľky - ukázal na silné puto rodiny a hlavne dôveru k nášmu Pánovi: Dôveruj celým svojím srdcom Pánovi a nespoliehaj sa na svoj um. Na všetkých svojich cestách myslí na Noho a On ti bude rovnať chodníky. (Prísl 3,5-8)

Renáta Račáková

SMILES

Dve ušľachtilé aktivity, ktoré stoja za pozornosť

Europomochospicom

Hospice sú zdravotnícke zariadenia, ktoré poskytujú potrebnú starostlivosť zomierajúcim ľuďom v posledných fázach života. Myšlienka hospicu zahŕňa okrem zdravotnej opatery aj hlboko ľudský prístup k osobe s dôstojnosťou a láskou. A i keď je potreba hospicovej starostlivosti zrejmá na prvý pohľad, o zariadenia tohto typu je veľká núdza. Hospice na Slovensku sa dajú spočítať na prstoch rúk. Dôvod je ekonomický a hodnotový: starostlivosť je finančne náročná a investícia do nevládneho človeka nemá vo svete zameranom na výkon dlhodobé opodstatnenie. Prevádzkovanie hospicu je tak samo o sebe silným svedectvom o tom, že každý človek má veľkú hodnotu. Dá sa povedať, že hospice na Slovensku žijú vďaka cirkvi a jednotlivým diecézam, ktoré tieto zariadenia prevádzkujú väčšinou cez diecézne charity.

V súčasnosti je starostlivosť o hospicových pacientov hradená z troch zdrojov - z príspevku pacienta, respektíve jeho príbuzných, z platieb od zdravotných poisťovní a nemalý zvyšok dopláca na pacientov zriaďovateľ. Zriaďovatelia hospicov vytvorili na pomoc iniciatívu nazvanú „europomoc“, cez ktorú je možné podporiť hospice na Slovensku. Názov vyjadruje dôležitú skutočnosť, že pomoc, akokoľvek malá, aj iba zopár eur, je významným gestom v ochrane dôstojnosti ľudského života od počiatia až po prirodzenú smrť.

Hospic v banskobystrickej diecéze bol ako súčasť DOMu Božieho milosrdenstva zriadený v roku 2008. Za takmer tri roky svojej existencie sprevádzal personál zariadenia v posledných chvíľach života mnoho desiatok zomierajúcich. Vďaka patrí mnohým darcom, súčasným aj budúcim. Možnosť podpory je cez účet europomoci číslo 2825820053/0200, VS:42000912. Viac info na www.europomoc.sk.

Národný týždeň manželstva (NTM)

„Veríme, že manželstvo môže byť jednou z najlepších vecí, ktoré v živote máme, no nestane sa to automaticky. Na dobrom vzťahu je potrebné pracovať - to je odkaz NTM, ale aj naše osobné presvedčenie“ - hovoria manželia, ktorí tento kresťanský projekt na Slovensku začali. Cieľom je podpora manželstva práve v týždni predchádzajúcim sviatok sv. Valentína (7. - 14. februára) a to cez aktivity na všetkých možných úrovniach. „Náplňou kampane NTM je podporiť manželstvo akýmkoľvek kreatívnym a originálnym spôsobom, súkromne alebo verejne. Jedným z cieľov je tiež motivovať laickú a odbornú verejnosť, médiá a verejne známe osobnosti, aby aspoň raz za rok podporili dôležitosť manželstva v spoločnosti a potrebu starať sa oň,“ píšu organizátori na svojej internetovej stránke. Do kampane sa zapojili napríklad reštaurácie a hotely, ktoré poskytli v týždni NTM zľavy pre manželov alebo aj kníhkupectvo so zľavou na knihy o manželstve. Kampaň sprevádzajú viaceré tematické prednášky a kurzy. Podrobnosti nielen o nich je možné nájsť na www.ntm.sk.

AKTUÁLNE

Daniela Bezáková

19. svetový deň chorých

Na liturgickú spomienku Preblahoslavenej Panny Márie Lurdskej (11. februára) sa bude v celej Cirkvi sláviť 19. svetový deň chorých. Zároveň si pripomenieme 26. výročie založenia Pápežskej rady pre apoštolát zdravotníkov.

Kristov kríž sa stal prameňom, z ktorého vyviera živá voda. V ňom musíme znova nastoliť otázku o zmysle utrpenia a v ňom až do dôsledkov čítať na ňu odpovedeť.

Vyhýbať sa utrpeniu či utekať pred bolestou neprináša človeku uzdravenie. To prináša len schopnosť prijať súženie, dozrievať v ňom a nachádzať jeho zmysel prostredníctvom zjednotenia sa s Kristom.

Každoročným slávením Svetového dňa chorých chce Cirkev postupne zvyšovať citlivosť cirkevného spoločenstva vo všetkých smeroch, pokiaľ ide o dôležitosť pastoračnej služby v rozsiahлом svete zdravia, služby, ktorá je integrálnou súčasťou jej poslania, keďže pokračuje v línii samotnej spásnej misie Krista. On, božský Lekár, „chodil, dobre robil a uzdravoval všetkých posadnutých diablon“ (Sk 10,38).

Z tajomstva Jeho utrpenia, smrti a zmíťvychstania čerpá ľudské utrpenie zmysel a plnosť svetla. V apoštolskom liste Salvifici doloris to Boží služobník Ján Pavol II. osvetľuje takýmito slovami: „Ľudské utrpenie dosiahlo svoj vrchol v Kristovom utrpení a súčasne dosiahlo celkom nový rozmer a nový poriadok: napojilo sa na lásku ... na lásku, ktorá tvorí dobro, vytiažiac ho aj zo zla, a to práve utrpením, ako najvyššie dobro vykúpenia sveta prišlo z Kristovho kríža a neustále z neho prichádza.“

Pán Ježiš, prv ako odišiel k Otcovi, sa pri Poslednej večeri ponížil - anticipujúc tak najvyšší akt lásky na kríži - a umyl apoštolom nohy. Týmto gestom pozval svojich

učeníkov, aby prijali rovnakú logiku lásky, dávajúcej sa predovšetkým tým najmenším a najnúdznejším (porov. Jn 13,12-17). Nasledujúc Jeho príklad je každý kresťan povolaný vždy v inej a novej situácii oživovať príklad dobrého Samaritána: ten, prechádzajúc popri človeku, ktorého zbojníci nechali polomŕtveho ležať na kraji cesty, „ked' ho uvidel, bolo mu ho ľuto. Pristúpil k nemu, nalial mu na rany oleja a vína a obviazal mu ich; vyložil ho na svoje dobytča, zaviezol ho do hostinka a staral sa oň. Na druhý deň vyňal dva denáre, dal ich hostinskému a povedal: »Staraj sa oň a ak vynaložíš viac, ja ti to zaplatím, ked' sa budem vracať.«“ (Lk 10,33-35).

Na záver svojho podobenstva Ježiš hovorí: „Chod' a rob aj ty podobne!“ (Lk 10,37). Týmito slovami sa obracia aj na nás. Vyzýva nás, aby sme sa sklárali k telesným i duševným zraneniam mnohých našich bratov a sestier, ktorých stretáme na cestách sveta. Ježiš nám pomáha pochopiť, že vďaka Božej milosti, prijímanej a prežívanej v každodennom živote, sa skúsenosť choroby a utrpenia môže stať školou nádeje. Skutočne platí, ako som napísal v encyklike Spe salvi, že „vyhýbanie sa utrpeniu ani útek pred bolestou neprináša človeku uzdravenie. To prináša len schopnosť prijať súženie, dozrievať v ňom a nachádzať jeho zmysel prostredníctvom zjednotenia sa s Kristom, ktorý trpels nekonečnou láskou“ (37).

Cirkev zahrňuje láskou všetkých, ktorých sužuje ľudská krehkosť, ba v chudobných a tripiacich spoznáva obraz svojho chudobného a tripiaceho Zakladateľa, snaží sa zmierňovať ich nedostatok a chce v nich slúžiť Kristovi“. Táto humanitárna a duchovná činnosť cirkevného spoločenstva

voči chorým a trpiacim sa po stáročia uskutočňovala v rôznych formách a tiež v inštitucionálnych štruktúrach zdravotnej starostlivosti. Chcel by som tu spomenúť najmä tie, ktoré spravujú priamo diecézy, a tie, čo vznikli vďaka veľkodusnosti rôznych rehoľných inštitútov. Ide o veľmi cenné „dedičstvo“, zodpovedajúce tomu, že „aj láska potrebuje organizáciu ako predpoklad usporiadanej služby spoločenstva“ (encyklika Deus caritas est). Zriadenie Pápežskej rady pre apoštolát zdravotníkov pred dvadsiatimi piatimi rokmi spadá práve do oblasti takejto starostlivosti Cirkvi o svet zdravia. A musím dodať, že v aktuálnej historicko-kultúrnej situácii sa ešte naliehavejšie ukazuje potreba takejto starostlivej a intenzívnej prítomnosti Cirkvi po boku trpiacich, rovnako ako aj jej prítomnosti v spoločnosti, kde má umožňovať účinnejšie odovzdávanie evanjeliových hodnôt na ochranu ľudského života vo všetkých jeho fázach, od počatia až po jeho prirodzený koniec.

Rád by som pripomeral aj Posolstvo chudobným, chorým a všetkým trpiacim,

ktoré konciloví otcovia adresovali svetu na záver Druhého vatikánskeho koncilu: „Vy všetci, ktorí najviac pocitujete ťachu kríža,“ - hovoria - „vy, ktorí plačete ... vy, neznámi trpiaci, vzmužte sa: vám patrí prvé miesto v Božom kráľovstve, v kráľovstve nádeje, šťastia a života; ste bratmi a sestrami trpiaceho Krista; a spolu s Ním, ak chcete, spasíte svet!“ (Ench. Vat. I, n. 523, s. 313). Zo srdca d'akujem ľuďom, ktorí denne „poskytujú službu chorým a trpiacim tak, aby apoštolát milosrdenstva, ktorý vykonávajú, vždy vhodnejšie zodpovedal novým požiadavkám“ (Ján Pavol II., Pastor Bonus, čl. 152).

S týmto želaním vyprosujem všetkým chorým, a tiež tým, ktorí sa o nich starajú, materskú ochranu Panny Márie, Uzdravenia chorých (Salus infirmorum), a všetkým zo srdca udeľujem svoje apoštolské požehnanie. Benedikt XVI.

vybraté z posolstva svätého otca
Benedikta XVI. k svetovému dňu chorých
spracoval Boris

Modlitba za chorých:

Pane, v tejto chvíľke ticha, chcem Ťa prosiť za všetkých chorých.

Za tých, ktorí už možno nemôžu prosiť.

Stojím pri posteli „mučeníka“ ...

Nie je utýraný človekom, ale chorobou. Tá ho bičuje už dlhé roky.

Pane, aký to pohľad musel byť na Teba, zomierajúceho na križi, keď pohľad na tohto človeka tak bolí.

Telo citlivé na každý dotyk, ústa krvavé a doráňané ... každý nádych riadi prístroj ...

Držím ho za ruku ... otvára oči ... ach, Pane, aký pohľad musel byť ten Tvoj, keď pohľad tohto človeka je plný slz, utrpenia, bolesti a zároveň vďačnosti.

Cítim jemný stisk ruky a po lící mu steká odplata za všetko.

Platí tým najcennejším, čo mu ostalo - slzami. Sú to perly „mučeníctva“.

Pane, prosím Ťa za chorých, o silu a vytrvalosť v týchto ťažkých chvíľach.

Dotýkaj sa ich rán ... Ty bud' tišením bolesti a pokojom, ktorý tak potrebujú.

Zozbieraj, prosím, všetky perly týchto trpiacich a vydláždi im nimi cestu do raja.

Nech, až príde čas, vystúpia po nej rovno do Tvojho náručia, kde už nebude bolesti, ani trápenia. Amen.

D E T S K E

O K I E N K O

Ahojte, milé deti!

Viete, že každý jeden človek, ktorý sa narodí, má svojho anjela strážneho? Kto je anjel strážca? Je to nebeský duch, pridelený Bohom, ktorý má dozerať na každého z nás počas nášho života. Úloha anjela strážneho je viesť nás k dobrým myšlienкам, prácam a slovám a chrániť nás od zlého. Anjeli strážni sa za nás modlia a prednášajú naše modlitby Bohu. Pomáhajú nám predovšetkým v hodine smrti. Preto sa každý deň nezabudni pomodliť aj k svojmu anjelovi strážnemu modlitbu „Anjeličku, môj strážničku …“, alebo „Anjel Boží, strážca môj“. Nikdy nie si sám. Tvoj anjel bdie nad tebou a pomáha ti prekonať rôzne skúšky a ťažkosti.

Nie je všetko také, ako sa zdá (príbeh)

Dvaja anjeli pútnici sa zastavili, aby strávili noc v dome bohatej rodiny.

Rodina bola nepohostinná a odmietla anjelov nechať v miestnosti pre hostov. Miesto toho boli ubytovaní v studenej pivničnej miestnosti. Akonáhle si ustlali na tvrdej podlahe, starší anjel uvidel dieru v stene a opravil ju. Keď sa mladší anjel udivene pýtal prečo, starší odpovedal: „Veci nie sú také, akými sa zdajú byť.“

Ďalšiu noc si išli odpočínať do domu veľmi chudobného, ale pohostinného farmára a jeho ženy. Potom, čo sa s nimi manželia podelili o trochu jedla, čo mali, povedali anjelom, aby spali v ich posteliach, kde si dobre odpočinú. Ráno po svitaní našli anjeli farmára a jeho ženu v slzách. Ich jediná krava, jej mlieko bolo jediným príjomom rodiny, ležala mŕtva v chlieve. Mladší anjel sa pýtal staršieho, ako sa to mohlo stať. „Prvý muž mal všetko a ty si mu pomohol“, vyčítal. „Druhá rodina mala málo, ale bola ochotná podeliť sa o všetko, a ty si dovolil, aby im zomrela krava. Prečo??“

„Veci nie sú také, akými sa zdajú,“ odpovedal starší anjel. „Keď sme boli v pivničnej izbe, všimol som si, že v tej diere v stene bola zásoba zlata. Keďže majiteľ bol posadnutý chamec a neochotou zdieľať šťastie, utesnil som stenu, aby poklad nemohol nájsť. Keď sme ďalšiu noc spali vo farmárovej posteli, prišiel si anjel smrti po jeho ženu. Dal som mu miesto nej kravu. Veci nie sú také, akými sa zdajú.“

Väčšinou nepoznáme všetky súvislosti. *I ked mäš vieri, potrebuješ tiež dôveru, že všetko, čo prichádzza, sa vždy deje v tvoj prospech. A to sa ukáže až časom.* Niektorí ľudia prichádzajú do nášho života a rýchle odchádzajú preč, niektorí sa stávajú našimi priateľmi a zostanú na chvíľku. Napriek tomu zanechávajú v našich srdciach nádherné stopy - a my nezostaneme nikdy úplne rovnakí, pretože dobrí priatelia nás premieňajú!

Včerajšok je história. Zajtrajšok tajomstvo. Dnešok, prítomnosť je dar.

Život je neobyčajný a chuť každého momentu neopakovateľná!

Váš Pútniček

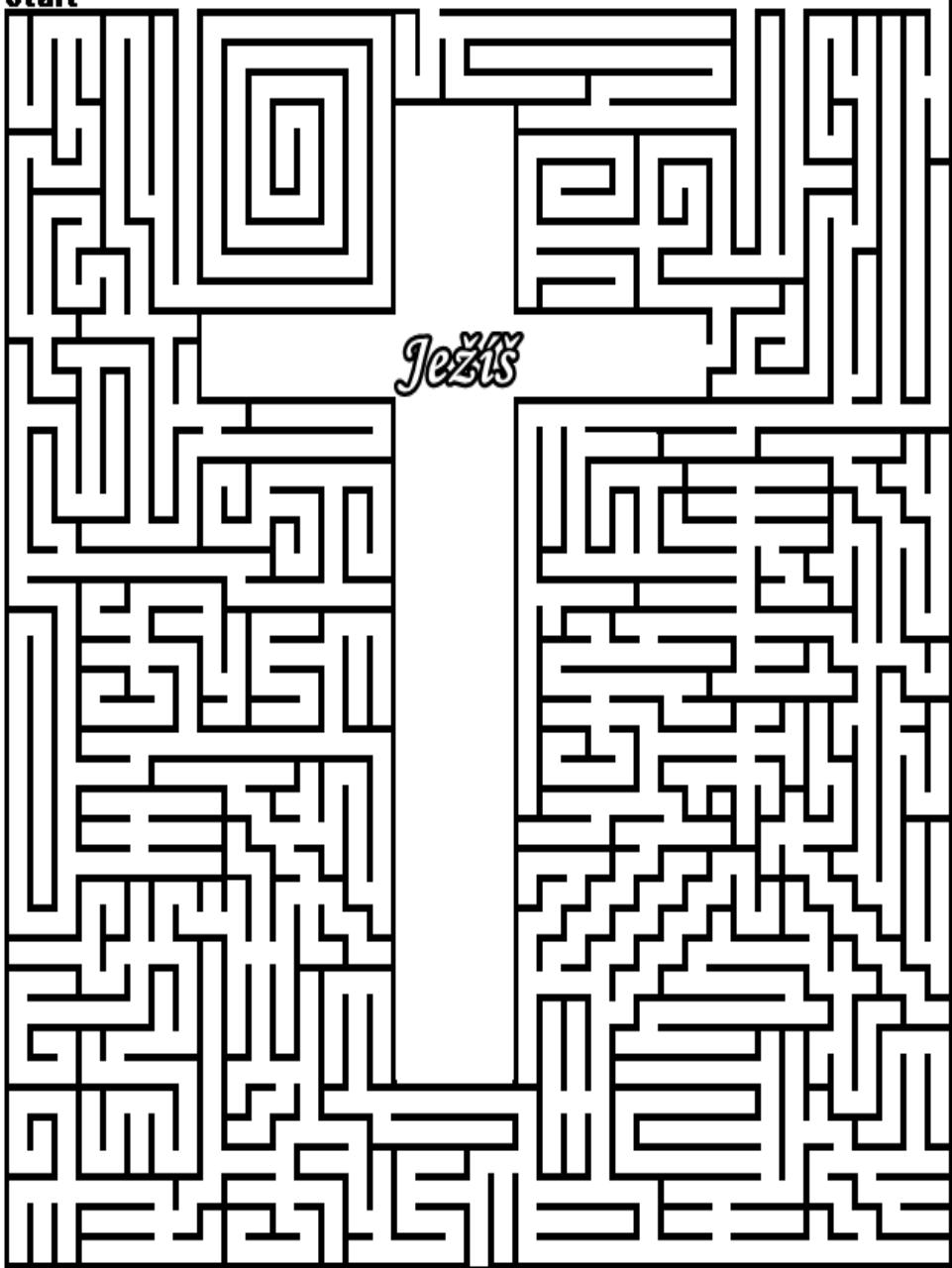

DETSKE OKIENKO

Start

Ježíš

Modlitba uzdravujúcich

Pane, urob ma nástrojom svojej spásy,
aby som prinášal uzdravenie tam, kde je choroba,
pomoc tam, kde sú zranenia,
zmierenie, kde je utrpenie,
útechu, kde vládne smútok,
nádej, kde sa šíri zúfalstvo,
lásku a pokoj, kde prichádza smrť.

Daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných, než seba ospravedlňovať,
skôr chápať iných, než aby mňa poslúchali,
skôr milovať iných, než aby som sa tešíl ich úcte.

Pretože, len keď seba dávame, prinášame uzdravenie,
len keď načuvame, rozdávame útechu,
len keď umierame, rodíme sa k večnému životu.

(Charles C. Wise)

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: www.batfara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: M. Štefina, E. Štefina, P. Andacký, L. Vaňo, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Krátka, D. Eliašová.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný censor: Mgr. Miroslav Baláž. Redakčná rada d'akuje všetkým, ktorí sa na vydanie časopisu podielali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail:

putnikbm@zoznam.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadane príspevky nevracame.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.